Shin'ichi Hoshi
Dureri de cap

Shin'ichi Hoshi (1926-1997)

Născut la Tokyo. Absolvent al Departamentului de Agricultură al Universității din Tokyo. În 1957 participă la fondarea revistei "Uchujin"("Praf Cosmic"). Este deschizătorul stilului de povestire foarte scurtă. Autor a peste o mie şi una de povestiri, este o personalitate de prim rang între scriitorii de literatură ştiințifico-fantastică. În afară de literatura SF, a scris şi romane biografice ce-i descriu pe tatăl sau Seiichi, bunicul Ryosei Koganai şi timpurile lor. Printre operele sale se află "Bokko-chan" ("Micul Bokko"),"Akuma no iru tengoku" ("Raiul de draci"), "Maikokka" ("Statul meu"), "Nokku no oto ga" ("O bătaie în uşă").

Povestirea de față deschide volumul "Anzen no kaado" ("Cartela de siguranță"), publicat in 1978.

Shin'ichi Hoshi
Dureri de cap

Traducere din limba japoneză şi note de Victor Ieremia

După terminarea serviciului, tânărul se duse să îşi ia masa de seară la bistroul unde se ducea de obicei.

– …, merg acasă, mă uit la televizor, mă culc … Altceva de făcut n-am…, ieşi din local murmurând de unul singur. Asta era viața lui de zi cu zi.

În preajma stației de tren, o voce i se adresă:

– Vă rog, veniți un pic?

Uitându-se în direcția vocii, văzu că era un ghicitor la o masă micuță lângă clădirea stației. De obicei ar fi trecut fără să îl ia în seamă, dar de data asta tânărul simți un imbold să se oprească. Poate era doar din cauză că se ameţise un pic de la sticla de bere băută la masă. Tânărul se apropie de ghicitor:

– N-o strica să îmi mai ghicească din când în când careva…

Ghicitorul zise cu glas măsurat:

– Hm, sunteți neînsurat… să tot fie vreo trei ani de cand v-ați angajat?..

– Mda.

– Poate nu e politicos din partea mea, dar în perioada asta nu ați fost nici avansat, nici n-ați avut ocazia de a vă afirma calitățile.

– Exact aşa cum zici. Ai intuiție bună, se vede că eşti de meserie.

– Ei, nu trebuie să vă lăsați impresionat aşa uşor. După atâția ani în domeniu, îmi dau şi eu seama de atâta lucru. Angajat la o companie, sau la stat… întreprinzător, sau liber profesionist… Carieră de elită, sau nu… E uşor de deosebit după îmbrăcăminte, expresie sau mers. Oricine ar putea intui, în proporție de 70 la sută, să zicem. Singura diferență e că noi, ghicitorii ne pricepem să conducem conversația astfel încât să îi impresionăm pe clienți..

– La o adică, e posibil să fie aşa cum zici… râse tânarul relaxându-se întrucâtva, apoi continuă:

– Îmi place că eşti cinstit. Să-ți zic şi eu cinstit. Nu-i vorba că n-am avut ocazia de a-mi afirma calitațile, ci doar că n-am nici o calitate de afirmat. Şi e normal că îmi vine să mă iau cu mâinile de cap când mă gândesc că e posibil să nu izbutesc nimic toată viața. Nici femeile nu se uită la mine… Ce mai, n-am nici o calitate mai de doamne-ajută.

– Îmi pare rău…

– N-ai ce-i face. Dar dacă tot ajunserăm aici cu vorba, încă mai rău ar fi în cazul în care mă aşteaptă vreo nenorocire in viitor. Zi-mi dacă ai vreun avertisment, sunt numai urechi. Trebuie că vei fi avut vreun motiv să mă opreşti pe stradă..

– Aşa-i, de fapt…

Tânărul îi întinse palma ghicitorului.

– Uită-te bine.

– La chiromanție nu mă pricep. Specialitatea mea stă în sclipiri de inspirație. Şi nu sunt nici din tagma celor de văd viitorul omului în amănunt.

– Păi atunci nu eşti bun de nimic.

– Nu e chiar aşa. În cariera mea, mulți au fost satisfăcuți de ceea ce le-am spus. Ce ştiu eu e să îi informez pe clienții mei despre talente de care ei înşişi încă nu şi-au dat seama că le au. De exemplu, sunt unii care lucrează în oficii, dar care de fapt ar fi mult mai potriviți pentru profesii ambulante…

– Aha, asta voiai să spui deci? În cazul în care le poți spune cât de cât exact, cred că le va fi fiind de mare ajutor. Din păcate însă, eu n-am nici o asemenea calitate, deşi tare aş vrea să am una. Pe mine m-au transferat la treburi de oficiu din cauză că nu mi-a mers la munca de relații cu clienții, dar nici aşa n-am reuşit să-mi afirm vreun talent. La limbi străine nu sunt

bun şi nu cred că aş avea vreun talent nici în domenii artistice cum ar fi muzica sau pictura. N-am nici reflexe sau condiție fizică. Aş fi probabil bun ca director cu jumătate de normă, dar problema e cum ajung până acolo.

– Nu e bine să renunțați aşa uşor. Orice om nu se poate să n-aibă ceva, un talent numai al lui. Din cauza asta v-am şi strigat, iar dumneavoastră ați răspuns chemării mele şi v-ați apropiat. Ceva deja există între noi.

– Şi totusi, nu-mi vine a crede că aş avea eu vreun talent ascuns. În cazul în care am, te rog să mi-l zici. Poti să-mi zici chiar şi prima prostie ce-ți va veni în cap. Pană la urmă asta e valoarea banilor cheltuiți, sa facă omului viața mai plăcută.

Tânărul aşteptă răspunsul. Ghicitorul spuse.

– Nu e de mirare că nu v-ați realizat talentul dumneavoastră, pentru că nu e un talent pe care să îl aibă orişicine. Fiți atent, dumneavoastră aveți un talent înnăscut de a îi vindeca pe oameni.

– Poftim? Eu n-am citit în viața mea nici macar o carte de sfaturi medicale!

– Departe de mine să vă sfătuiesc să vă faceti medic. Mai bine zis, aveți darul de a putea lua cu mâna afecțiuni care îi necăjesc pe oameni.

Tânărul încuviință din cap, dar întrebă imediat:

– Aha, va să zică, cum s-ar zice tratament spiritual?

– Exact. Un alt ghicitor nu şi-ar da seama de asa ceva, dar mi-e mi s-a aprins imediat un beculeț.

– Aşa deci, nu m-am gândit niciodată la aşa ceva, dar există o posibilitate să fie aşa cum zici. Chiar şi dacă e o minciună, e interesant. Poate o să încerc odată. Şi, cum se procedează?

– Păi, probabil că ajunge să întindeți mâinile şi să vă concentrați. O să vă obisnuiți pe măsură ce exersați. În orice caz, ce e sigur e că aveți în dumneavoastră acest talent. În cazul în care mă înşel, vă voi da banii inapoi.

– Nu-i nevoie, ajunge că m-ai facut să mă simt mai vesel. Mulțumesc.

Tânărul plăti şi plecă acasă.

Câteva zile mai târziu, colegul de la biroul vecin din oficiu i se văită:

– Am azi o durere de cap de nici nu văd în jur…

– Toți avem aşa ceva din când în când.

– Nu, la mine e o boală cronică. Şi, colac peste pupăză, tocmai mi s-au terminat pastilele. Mă duc acum să îmi cumpar altele, dacă sună vreun telefon, spune-le că am ieşit un pic să îmi iau medicamente.

Şi atunci, tânărul îşi aminti brusc.

– Te rog, nu mă laşi pe mine să încerc?

– Ce vrei să spui?

– Poți s-o iei ca pe-o glumă. Iar la farmacie poți să te duci şi după asta. Doar că nu pot să fac asta aici. Hai să mergem în altă cameră.

Se duseră într-o cameră de primire, goală la momentul acela. Tânărul îşi întinse mâinile deasupra capului colegului şi se concentră pe dorința ca migrena să îl părăsească. Colegul clătină din cap neîncrezător pentru o vreme, dar în curând strigă cu surpriză.

– Nemaipomenit. M-a lasat durerea de cap!

– Mă bucur.

– Nu înțeleg eu prea bine cum, dar m-ai salvat. De-acum dacă mă mai doare capul, la tine o să vin să te rog să mă vindeci, e mai sănătos decât să iau tot timpul medicamente.

După câteva zile, colegul îi zise tânărului:

– Ştii, din ziua aceea nu mă mai doare capul deloc. Mai mult ca sigur că datorită ție. Cine n-a avut migrene nici nu poate să îşi dea seama cât de bucuros sunt. În semn de multumire, azi fac cinste.

Tânărul merse împreună cu colegul şi se bucură de o cină straşnică, după care fu condus într-un bar de lux. Colegul îl lăudă femeii de la bar:

– Tipul ăsta are un talent grozav. Nu îți va veni sa crezi, dar m-a vindecat de migrena mea cronică cat ai zice peşte.

– Nu-mi prea vine-a crede.

– Eram sigur că aşa o să zici. Însă în cazul meu, uite că m-am vindecat complet. În cinstea vindecării mele bem acum.

– Atunci, ce zici, pot să îl rog să mă vindece şi pe mine? Nu-i chiar o boală… sau boală să fie oare, nu pot răbda nici jumătate de oră fără să fumez o țigară. Ce mai, sunt dependentă de nicotină. Dar, cu slujba asta, nu se cade nici să trag țigară dupa țigară de față cu clienții. Sunt în mare impas. Aş vrea să mă las, dar nu reuşesc. Crezi că se poate face ceva?

La rugămințile femeii şi îndemnat de coleg, tânărul încuviință:

– Să încerc…

Şi făcu în acelaşi fel precum cu câteva zile înainte. Femeia căzu pe ganduri o vreme, după care zise:

– Ia uite, să fie oare autosugestie? Mi-a trecut pofta de fumat.

În ziua următoare, femeia îl sună pe tanăr la birou.

– Vreau să îți mulțumesc. De aseară nu mai simt deloc nevoia de a fuma. Pot până şi să mă uit la cutia de țigări şi tot nu îmi vine să mă ating

de ea, eu care până ieri nu puteam să mă trezesc din pat fără o țigară şi nu puteam să mănânc fără o țigară.

– Ce să îți zic, mă bucur…

– Cand ai timp, te rog să vii la barul meu, eu fac cinste.

Tanărul nu înțelegea prea bine ce se întamplă, dar era încântat. După toate aparențele, ghicitorul îi spusese adevărul. Avea un talent grozav, pe care n-ar fi crezut niciodată că ar putea să îl aibă. Fără ca el să facă mai nimic, se pomenea ca oamenii veneau şi-i mulțumeau ca unui zeu. Nu e rău deloc să te simți aşa.

În felul acesta, zvonul se răspândi câte puțin, câte puțin. În curând tânărul fu convocat de către directorul executiv al companiei:

– Aud că poți să faci niste ciudățenii.

– Stiți,…

– Nu trebuie să te ascunzi. Ştii, pe mine mă necăjeşte o nevralgie. La piciorul stâng. Şi nu mă lasă deloc. Am fost la medic, dar nu mi-a fost de nici un leac. Se pare că, din cauză că nimeni nu moare de nevralgie, metodele de terapie în domeniul ăsta sunt cam rămase în urmă. Te rog să mă ajuți.

– Să încerc, dar nu vă garantez…

Şi tânărul încercă. Ordin de serviciu, nimic de pierdut dacă nu merge, dar poate totuşi o să meargă…

Rezultatele fură minunate. Câteva zile mai târziu, tânărul primi o înştiințare că este avansat la postul de şef de birou în departamentul executiv. Însă el se duse în audiența pentru a declina:

– Sunt onorat de favoarea dumneavoastră, dar nu am încredere în mine că aş putea face față unei funcții atât de dificile. Pe lângă aceasta, mi-e teamă că o avansare fără a avea talentul necesar poate strica ordinii interioare…

– Am impresia că dumneata nu realizezi încă importanța talentului dumitale. Nu va trebui să te chinui cu nici un fel de munci de secretariat de două parale. Se va apela la dumneata doar din când în când şi sunt sigur că dumneata vei aduce cu serviciile tale beneficii substanțiale companiei noastre.

– Cum spuneți… Directorul executiv îi zise tânărului rămas oarecum nelămurit:

– Scuză-mă că te iau pe nepusă masă, dar te rog să vii chiar acum cu mine pentru a întâlni o anumită persoană.

– Pot să vă întreb ce afecțiune are?

Directorul răspunse la întrebarea tânărului cu un nume al unei companii majore.

– …sunt partenerii noştri pe o tranzacție importantă. Neavând copii, preşedintele companiei şi-a măritat fiica şi l-a adoptat pe ginere pentru a-l lăsa moştenitor odată. Până aici totul e în regulă, dar ginerică umblă tot timpul după femei. L-am întâlnit şi eu şi nu înțeleg cum se face, dar are un succes la femei… Are un fel de şarm, ca să îi zic aşa, ceva numai al lui. Însă orice ar fi, acum nu se mai poate pune problema divorțului, aşa că omul e în mare impas. Oare poți să faci ceva cu puterea ta? La urma urmei, cred că şi ăsteia poți sa-i zici că e un fel de boală…

Tânărului i se păru un pic că şirul discuției făcuse un salt neavenit, dar n-avu încotro şi trebui să răspundă cumva.

– Nu sunt sigur că voi izbuti, dar voi încerca atât cât îmi stă în putință.

Şi de data aceasta, treaba merse bine. O săptămână mai târziu, directorul executiv îi zise tânărului:

– Minunat. Aud că de atunci încolo, tipul s-a schimbat complet, s-a lăsat de umblat după femei şi s-a apucat de muncă. Pare-se că şi-a pierdut succesul la femei. Preşedintele a fost foarte bucuros, iar afacerea cu noi a fost pusă la punct într-o clipită.

– Permiteți să îmi exprim bucuria.

– Poți să îți dai acum seama că dumneata eşti deja un talent foarte important pentru companie. Nici un alt angajat nu ar fi putut face asta.

Şi exact asta era situația. Viața tânărului se schimbă radical. Nu mai era acum obligat să facă munci monotone, nu mai era nevoit să îi linguşească pe partenerii de afaceri ai companiei şi nici să îşi bată capul presat de responsabilități. La servici era liber să citească reviste. Şi să-şi exercite puterea aceea la indicațiile directorului executiv.

– Azi avem o sarcină de la preşedintele companiei. Preşedintele are o rubedenie alcoolică. Bea ziua-ntreagă. Iar când i se termină băutura sare la bătaie. Deşi de obicei oamenii sar la bătaie de beți, nu de treji. În orice caz, situația e gravă. Bineințeles că ar putea să îl lase să bea şi de-acum încolo, dar aşa o să îşi strice sănătatea. Poți să faci ceva pentru el?

– Voi incerca.

E un făcut, lumea e plină de oameni cu tot felul de boli. Tânărul porni să le vindece una după alta.

Cum se face oare că tratamentul are eficiență? Odată s-a gândit să studieze problema, dar s-a lăsat pentru că nu a ştiut dincotro să pornească. În orice caz, oamenii se vindecau şi asta era de-ajuns.

Dar oare până când o să îşi păstreze puterea asta? Doar pentru un timp oare? Asta îl cam râcâia. Însă nu era nici un semn că puterea i-ar slăbi în vreun fel.

A vindecat o miopie forte, l-a ajutat pe unul ce se necăjise îndelungă vreme cu o ciupercă. I-a luat unuia insomnia, iar un altul ce-şi amărîse zilele cu o bâlbâială i-a mulțumit cu plecăciuni. L-a vindecat şi pe un nenorocit care sughița într-una.

Pentru orice eventualitate, tânărul adoptă stilul de lucru de a-i trimite pe oameni mai întâi să fie văzuți de doctor şi abia apoi să se ocupe el de ei. În cazul unei apendicite sau hipertensiuni, ori în cazul cuiva cu probleme cardiace, un eşec ar fi putut avea grave consecințe. Iar un deces ar fi însemnat sfârşitul.

Cu toate restricțiile puse, avea gramadă de solicitări. Unora le opri chelia în variate stadii, vindecă şi o diaree cronică pe fond nervos.

După toate aparențele, puterea asta nu avea să dispară cu una, cu două. Putea fi liniştit. Tânărul lăsă deoparte şi grijile cu privire la asta.

Nu mai avea câtuşi de puțin să se plângă de viața de zi cu zi. Salariul şi bonificațiile crescuseră substanțial față de înainte. Tânărul îşi cumpără un apartament într-o vilă de lux şi se mută. Multă lume din societatea înaltă locuia acolo. Auzind zvonurile din gură în gură, oamenii veneau să îl solicite şi nu rareori primea cadouri neaşteptate.

Vecinul de palier era medic neurolog. Într-o zi acesta veni în vizită şi îl întrebă.

– Am auzit că ați avea o putere ciudată.

– Da. Poate ați vrea să o folosiți ca material de cercetare?

– E drept că m-ar interesa, dar problema ma depăşeşte sigur. E un domeniu diferit de studiile aşa-zise ştiințifice.

– Să știți că şi eu cred la fel. Dar spuneți, aveți cumva vreo problemă care vă supără?

La întrebarea tânărului, interlocutorul coborî vocea:

– Aşa e. Am un pacient cu mania persecuției. Am incercat în fel şi chip, dar nu îi e deloc mai bine. Dimpotrivă, starea i se înrăutățeste pe zi ce trece şi e foarte posibil ca în curând să ajungă un criminal obsedat.

– Vai, cum aşa…

– Păi, tot dând vina pe care mai de care pentru ghinioanele lui, omul a inceput să nutrească gânduri criminale. Şi e periculos pentru că poate să treacă oricând la fapte. În ce mă priveşte, aş fi preferat să nu apelez la puterea dumneavoastră, dar…

– Am înțeles situația, vă voi ajuta în secret, având grija să nu dăunez credibilității dumneavoastră.

Tânărul îşi dădu concursul, iar treaba merse bine. Doctorul îi mulțumi şi îi dădu şi o sumă importantă de bani. Poate că pacientul va fi fost din vreo familie bogată, în orice caz fu o surpriză placută.

Totul era în ordine, zi după zi.

Într-o zi, tânărul simți o uşoară durere de cap. Să fi muncit oare prea mult? A vindecat atația oameni; omul oboseşte chiar şi de cap. Nu îşi făcu cine ştie ce probleme.

În curând, tânărul porni să frecventeze barurile seară de seară. Nu îşi putea da seama de ce, dar avea succes la femei. Cu câteva avu chiar legaturi intime. Altădată nici în vis nu i-ar fi trecut prin minte că va ajunge aşa vreodată.

Pierdut între plăceri nu îşi dădu seama că fuma şi bea mult mai mult.

Îl cam durea piciorul stâng. Nevralgie probabil. Intervalele între accesele de migrenă se scurtaseră, iar durerea se ascuțise.

– Imposibil …

Însă era o realitate. Vederea i se scurtă si dioptriile porniră să crească. Luă o ciupercă, îl apucară insomniile…

Bine îi fusese să facă pe grozavul vindecandu-i de boli pe alții, dar uite-acum că toate bolile le luase el insuşi.

Porni să facă un pomelnic cu toate simptomele pe care le tratase şi se facu verde-albastru, de-i veni să leşine. Aşadar, toate simptomele astea îi vor apărea lui, după un anumit interval de timp? Cum e posibil?…

Tânărul se închise în apartamentul lui şi încetă să mai iasă din casă. Nici gând să mai aibă poftă de aşa ceva… Stătea tolănit şi trăgea țigară după țigară, bând pahar dupa pahar. Din când în când îl mai vizita câte-o femeie, dar în aproape tot restul timpului avea dureri în continuu. Îl durea capul, nevralgia de la piciorul stâng se înrăutățise, îl apucau sughițurile… Şi pornea să bolborosească:

– T-t-tot ce s-a-ntamplat e de fapt din c-c-cauza ..hîc… g-ghicitorului ăluia. D-d-dacă nu mi-ar fi zis aşa ceva, aş fi fost şi eu un om obişnuit… Hîc… îl omor… Ş-şi pe p-p-porcul de c-coleg de m-a pus să-l vindec de durerea de cap, de mi-am d-dat seama de p-puterea ciudată. Şi femeia de la

bar. S-şi, şi pe directorul de mi-a v-venit cu muşterii unul după altul. T-t-toți p-pâna la unul sunt vinovați. Î-îi omor... Hîc, pe toți, p-pe bune... P-pe ghicitor primul...